

Arrest

nr. 341 476 van 19 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 17 februari 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 10 februari 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat X. VAN BELLEGHEM *loco* advocaat K. BLOMME en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 februari 2026 wordt ten aanzien van verzoeker, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan verzoeker op 11 februari 2026 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer⁽¹⁾: (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit en blijkt na controle door Toezicht Sociale Wetten Oost-Vlaanderen illegaal tewerkgesteld te zijn (een proces-verbaal zal op een later tijdstip opgesteld worden door Toezicht Sociale Wetten Oost-Vlaanderen).

Betrokkene verklaart aan DAC Wegpolitie Oost-Vlaanderen op 10.02.2026 sedert 1 maand in België te zijn, maar kan dit niet aantonen. Betrokkene's paspoort toont echter wel aan dat betrokkene zich op het Schengen grondgebied bevindt sedert 03.01.2026.

Betrokkene verklaart aan DAC Wegpolitie Oost-Vlaanderen op 10.02.2026 in België te zijn om te werken. Betrokkene haalt zijn werklust aan die hem toestaat deel te nemen aan de arbeidsmarkt. Dit element opent echter niet het recht tot verblijf. Het voornemen of de bereidheid om te werken zonder dat er effectief een werkvergunning werd afgeleverd, vormt geen beletsel voor een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst in het buitenland met het oog op het verkrijgen van de vereiste vergunningen. De betrokkene beschikt niet over de vereiste werkvergunning en kan dus geen winstgevendende activiteit uitoefenen. Bovendien opent dit element het recht op verblijf niet. Bovendien kan de betrokkene zijn verlangen om deel te nemen aan de arbeidsmarkt in zijn land van herkomst in vervulling brengen ten einde zich te re-integreren.

Betrokkene verklaart aan DAC Wegpolitie Oost-Vlaanderen op 10.02.2026 een Kroatische verblijfsvergunning te hebben. Echter toont betrokkene enkel een vervallen verblijfsvergunning van Kroatië, waardoor betrokkene bijgevolg niet kan aantonen nog steeds recht op verblijf te hebben in Kroatië.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. Betrokkene verklaart zowel in Noord-Macedonië als in Kroatië geen problemen te hebben.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Noord-Macedonië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit en blijkt na controle door Toezicht Sociale Wetten Oost-Vlaanderen illegaal tewerkgesteld te zijn (een proces-verbaal zal op een later tijdstip opgesteld worden door Toezicht Sociale Wetten Oost-Vlaanderen).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. Betrokkene verklaart zowel in Noord-Macedonië als in Kroatië geen problemen te hebben.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Noord-Macedonië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

(...)

1.2. Op 10 februari 2026 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 11 februari 2026 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Wat betreft de termijn

Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) werd de vordering ingesteld binnen de tien dagen.

2.2. Wat betreft het voorwerp

2.2.1. De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient bijgevolg ambtshalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht – die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet –, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de eerste bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

2.2.2. Verwerende partij werpt voorts in haar nota met opmerkingen op dat onderhavige vordering niet ontvankelijk is in zoverre zij gericht is tegen het bestreden inreisverbod (bijlage 13sexies).

De Raad merkt op dat het Grondwettelijk Hof in het arrest nr. 141/2018 van 18 oktober 2018 uitdrukkelijk als volgt heeft gesteld:

“Rekening houdend met het bovenstaande is het niet zonder redelijke verantwoording dat tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is.”

In zijn arrest met nr. 237 408 van 24 juni 2020 heeft de Algemene Vergadering van de Raad voorts vastgesteld dat de wetgever beoogd heeft de uitzonderlijke procedure van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts open te stellen in geval van een dreigende gedwongen uitvoering van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel teneinde de betrokkene een daadwerkelijk rechtsmiddel ter beschikking te stellen.

De vordering is bijgevolg niet-ontvankelijk wat betreft het inreisverbod (bijlage 13sexies).

Het verdere onderzoek van de vordering beperkt zich dan ook tot de vordering gericht tegen de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing wordt hierna 'de bestreden beslissing' genoemd.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Verzoeker wordt momenteel van zijn vrijheid beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet werd de vordering tegen de bestreden beslissing ingesteld binnen de tien dagen.

Verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een eerste middel, dat bestaat uit verschillende grieven, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 8°, en 74/14, § 3, 1°, van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"A.1 ONDERDEEL "BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN"

A.1.1 EERSTE GRIEF: SCHENDING VAN ART. 7. EERSTE LID. 8° VREEMDELINGENWET.

Verweerster beweert dat verzoeker niet over de vereiste machtiging beschikt om een beroepsbedrijvigheid uit te oefenen zonder daarvoor de vereiste machtiging te hebben.

Verzoeker betwist niet dat zijn Kroatisch verblijfsrecht verstreken was maar beschikt over een geldig visum.² Met het visum is verzoeker gemachtigd om in de Schengenzone te werken.

Verzoeker reed ook op dat moment voor rekening van een Kroatische vennootschap die verzoeker tewerkstelt.

Dienvolgens dient de beslissing geschorst te worden

A.1.2 TWEEDE GRIEF: SCHENDING VAN ART. 74/14. § 3, 1° VREEMDELINGENWET.

Verweerster weerhoudt een risico op onderduiken vermits verzoeker niet mee zou gewerkt hebben de overheid.

Verweerster geeft echter een rechtsoverschrijpende interpretatie aan het begrip "niet meewerken". Dit zou namelijk een actief bestanddeel moeten inhouden, waarbij verzoeker zich verzet tegen het optreden van een bepaalde overheid.

Dit is hier niet het geval: verzoeker heeft steeds meegewerkt tijdens de controle, verzoeker heeft zich niet verzet tegen de vrijheidsbenemende maatregel, verzoeker heeft een verklaring afgelegd voor de dienst Toezicht Sociale Wetten, verzoeker heeft zich niet op zijn zwijgrecht beroepen ter zake (voor zoverre het zich beroepen op zijn zwijgrecht, een recht gegarandeerd door art. 6.1 EVRM, al "niet meewerken met de overheden" zou inhouden...)³, verzoeker was niet weerspanning...

Daarentegen weerhoudt verweerster als "niet meewerken" het louter niet bezitten van een arbeidskaart of single permit. Bezwaarlijk voldoet dit aan de gebruikelijke betekenis van de woorden "niet meewerken met de overheden", eens te meer verzoeker als truckchauffeur op doorreis was. Verzoeker was enkel op transit in België.

Dienvolgens dient de beslissing geschorst te worden

A.2 ONDERDEEL "TERUGLEIDING NAAR GRENS": DERDE GRIEF. SCHENDING VAN ART. 7, TWEDE LID JO. ART. 74/14, § 3, 1° VREEMDELINGENWET

Verweerster meent dat verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek kan worden toegestaan omdat er een risico op onderduiken bestaat.

Verzoeker betwist en verwijst ter zake naar zijn tweede grief

Dienvolgens dient de beslissing geschorst te worden.

(...)"

3.2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op dit middel.

3.2.3. Beoordeling

3.2.3.1. Artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

(...)"

Te dezen wordt verzoeker in toepassing van artikel 7, eerste lid, 8°, van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven omdat hij "geen arbeidskaart of single permit (bezit)" en hij "na controle door Toezicht Sociale Wetten Oost-Vlaanderen illegaal tewerkgesteld (blijkt) te zijn". Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit is van een arbeidskaart of single permit, maar voert aan dat hij "beschikt over een geldig visum" en dat hij hiermee "gemachtigd (is) om in de Schengenzone te werken". Ter staving hiervan voegt hij bij zijn verzoekschrift een fotokopie van zijn visum (stukkenbundel verzoeker, stuk 2). De Raad stelt evenwel vast dat dit stuk in een andere taal dan deze van de rechtspleging (of het Engels) is opgesteld en niet is voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het PR RvV waardoor het dan ook niet in overweging wordt genomen. Hoe dan ook toont verzoeker niet aan dat hij met een visum voor Kroatië gemachtigd is om in België te werken. Dat verzoeker op het moment dat hij door de wegpolitie werd tegengehouden voor een Kroatische vennootschap reed, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij niet in het bezit was van een arbeidskaart of single permit en illegaal tewerkgesteld bleek te zijn.

Een schending van artikel 7, eerste lid, 8°, van de Vreemdelingenwet kan op het eerste gezicht niet worden aangenomen.

3.2.3.2. Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

(...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

Met de bestreden beslissing wordt aan verzoeker geen termijn toegestaan voor vrijwillig vertrek omdat er een risico op onderduiken bestaat nu hij niet heeft meegewerkt met de overheden doordat hij geen arbeidskaart of *single permit* bezit en na controle door Toezicht Sociale Wetten Oost-Vlaanderen blijkt dat hij illegaal tewerkgesteld is.

Verzoeker voert aan dat hij steeds heeft meegewerkt tijdens de controle, dat hij zich niet verzet heeft tegen de vrijheidsbenemende maatregel, dat hij een verklaring heeft afgelegd voor de dienst Toezicht Sociale Wetten en zich niet op zijn zwijgrecht heeft beroepen ter zake en dat hij niet weerspanning was. Dit neemt evenwel niet weg dat hij naar België is gekomen om er te werken zonder zich in het bezit te hebben gesteld van de daartoe vereiste machtiging. Nu verzoeker geen stappen heeft ondernomen om bij de bevoegde overheden de nodige documenten te bekomen om in België te mogen werken en desalniettemin wordt tegengehouden terwijl hij hier aan het werken was, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat hem wordt verweten dat hij niet heeft meegewerkt met de overheden doordat hij geen arbeidskaart of *single permit* bezit en hier illegaal tewerkgesteld is. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde door aldus te oordelen en omwille daarvan aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan het bepaalde in artikel 74/14, § 3, 1°, van de Vreemdelingenwet schendt.

Een schending van artikel 74/14, § 3, 1°, van de Vreemdelingenwet wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.2.3.3. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet ernstig.

3.2.4. Het tweede middel is gericht tegen het bestreden inreisverbod. Aangezien *supra*, onder punt 2.2.2., reeds werd geoordeeld dat de vordering niet ontvankelijk is in zoverre ze gericht is tegen deze beslissing, wordt dit middel niet behandeld.

3.2.5. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. De vaststelling dat er *prima facie* geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

D. DE BRUYN